

му да го гонят. Публиката, която се намираше напредъ му по пътятъ, повечето жени, уплашени отъ това ненадейно произшествие, раздѣляха са на двѣ колони, на лѣво и на дѣсно и отваряха свободенъ пътъ на хероятъ, който приличаше въ това врѣме на разярень левъ. Не са уплашиха обаче и турекитѣ паши, които бѣха наслѣдали прѣдъ хотелъ Гюлшенъ и по край които трѣбваше да премине Ангелъ Кѣичевъ. Щомъ видѣха тие каква е работата, скочиха на крака, кой съ сабля, кой съ столъ въ рѣцѣ и са приготвиха да заградятъ пътятъ на приближающата се жертва. Примѣрътъ на пашитѣ са послѣдва отъ мнозина матрози, слуги и пр. Викове „хванете го, држжте“, „ще избѣгне“, „не е добъръ човѣкъ“, са слушаха на събѣдѣ. Страшно смущение послѣдва въ срѣдата на громадната публика, която са притискаше въ отстъпващието си мѣжду високитѣ брѣгъ и Дунавътъ.

Когато Анг. Кѣичевъ се видя че е заграденъ отъ сѣка страна, а именно отъ дѣсна страна брѣгътъ на Дунава, отъ лѣва вода, отзадъ му Али-Ефенди и заптиитѣ съ голи сабли, а отпрѣдя ку тоже същото, той се спрѣ за минута и съ голѣма бързина извади изъ подъ връхната си дрѣха единъ револверъ, съ който са обжрна къмъ заптиитѣ. Тие послѣднитѣ, които наближаваха вече да са хванатъ до своята жертва, щомъ видѣха че лѣсна револверътъ, замръзнаха на мѣстата си, още повече че тие едва ли съ очаквали да имъ са попадне човѣкъ, изъ Русчукскитѣ улици, снабденъ съ револверъ. Единъ изъ по мѣжду тѣхъ падна по гърбътъ си, испушна саблята и съ издигнати на горѣ рѣцѣ, молѣше за пощада разирениятъ юнакъ; други хукна да бѣга къмъ нѣмската скеля така бърже, щото дългиятъ му юмурлукъ взе положението да четешъ отгорѣ му пари; а третиятъ, Али-Ефенди, нагази въ Дунавътъ до колѣне. Но не само тримата заптии са разбѣгаха: сички приежтествующи тамъ на около, въ това число и двамата горѣпоменати паши очистиха пътятъ. Сѣки бѣгаше отъ страшното лице на хероятъ, или по-добрѣ отъ неговото хладно оржжие. Разбира са само по себе си, че турцитѣ не побѣгнаха окончателно; множество заптии зеха позиции съ пушкитѣ си задъ ближнитѣ дувари.

Три до четири пъти цѣкна съ револверътъ си Ап. Кѣичевъ подиръ тримата души заптии, но нито единъ пътъ можа да грѣмни. Тогава той престѣпни още нѣколко крачки напредъ тѣлото му затрепера, като есененъ листъ, голѣмитѣ му огненни очи са задржестиха отъ сълзи, изглѣда жално на около си и слѣдъ като извика съ трѣперящъ гласъ: да живѣй България! Хвана съ двѣ рѣцѣ држжката на револверътъ си, студеното желѣзо на който напѣха